

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

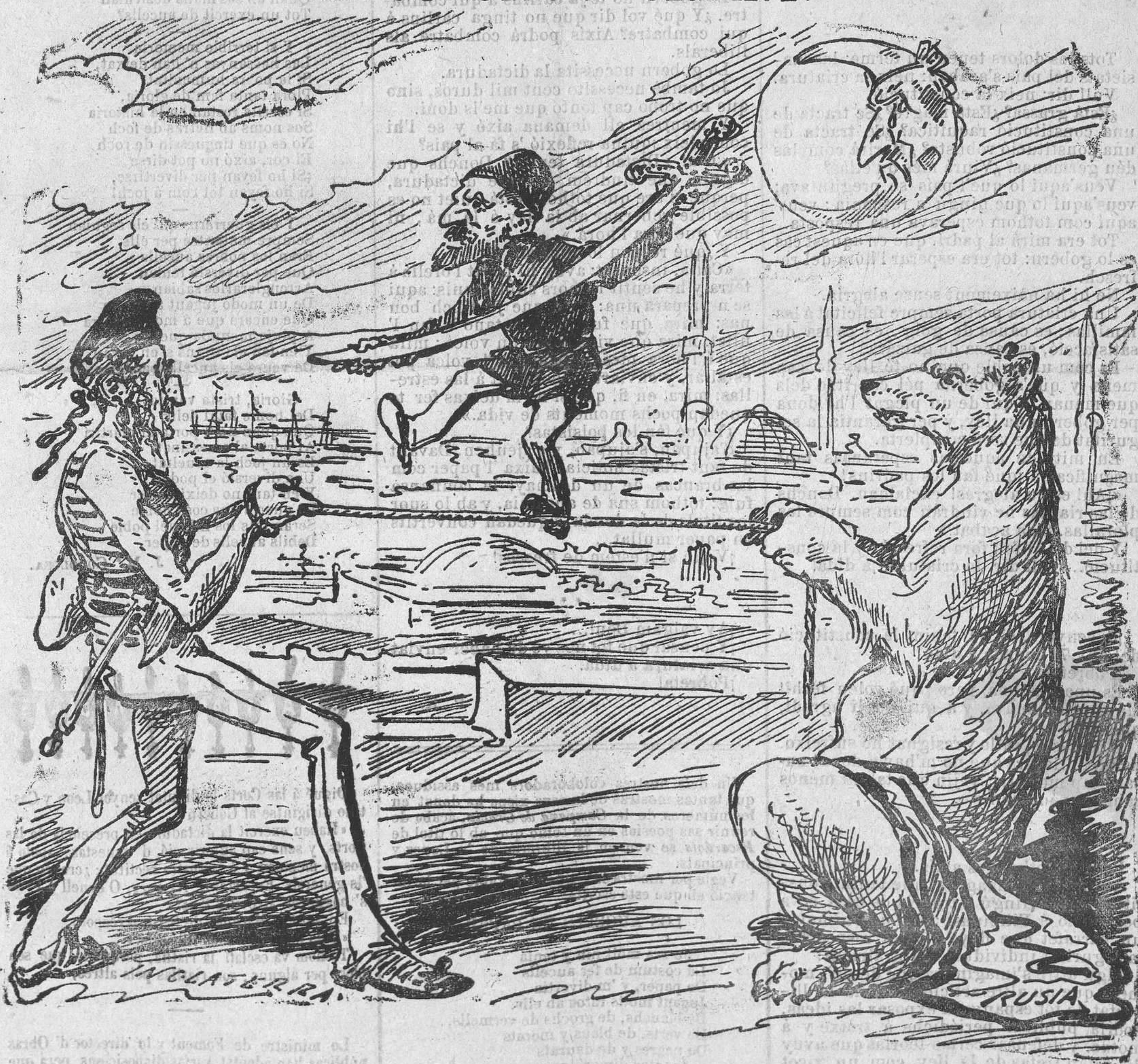
PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre.	8	rs.
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16	>
Estranger.	18	>

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LA CUESTIÓ D' ORIENT.

Las relaciones entre Rusia y la Inglaterra, respecte del Sultan, continuan bastant tibantas.

¡ POBRETA !

Ja ha nascut; ja l'han batejada; se diu constitució del any '76.

Es filla undécima del sistema constitucional: déu germanas ha tingut y totas han mort joves.

Aquesta semblava que viuria bé. Aixís ho deyan los séus pares, que ja avants de neixe l'hi feyan la róba, l'hi preparavan lo bressol, cusian de dia y nit: tenian reunions interminables y n' omplian los diaris.

En la reunió del Senat, y en tots los diaris amichs de D. Anton no's parlava d' altra cosa.

Vingué per fi l' hora del part.

Ha sigut laboriós, laboriosísim y acompanyat de dolors molt forts, molt aguts. ¡Quinas discussions entre las llevados!

Van durar dias y més dias... van consumirse paraulas en gran. ¡Consumir paraulas! Ja es tot lo que's pot consumir!

Pero aném al cas.

Tots los dolors tenen un terme: las ansietats del pais s'acaban: neix la criatura.

Vull dir: neix la constitució.

¿Está grassa? ¿Está magre? ¿Se tracta de una constitució raquítica? ¿Se tracta de una constitució robusta? ¿Morirá com las déu germanas? ¿Viurá més qu'ellas?

Veus'aquí lo que'l pais se preguntava; veus'aquí lo que ningú's responia: veus'aquí com tothom esperava una resposta.

Tot era mirá al padrí, que en aquest cas es lo govern: tot era esperar l' hora del refresch.

No hi ha naixement sense alegría.

Una criatura porta sempre felicitat á las familias; es causa de goig, es causa de satisfacció, es causa de gatzara.

Es com un poble que no té lley de cap mena y que's governa pél capritxo dels que manan, á qui de un plegat l'hi dona per govern una lley, y per garantia la seguritat de que será complerta.

En mitj de aquestas esperansas tant magníficas... ¡qué fan los padrins!

«¡Ah! estéu alegres! exclaman. Donchs de las riatllas ne vindrán com sempre las plorallas. S'ha acabat.»

Y del dit al fet: fora refresch; y la constitució... vull dir, la criatura, ¡á dida!

¡Si senyors, si: ja tenim la constitució del any '76 donada á dida!

¡Pobreta!

Es una llástima; pero ¡qué voleu ferhi! Mana qui manava, y á qui no li agradi, que calli.

¡Ho qu'es jo, callo y resignat ho sufreiro. Es una criatura que no m'havía donat encare cap molestia: vejin que tal; ni ménos sabia la véu que feya.

Pero no tothom es aixís.

Algú s'havía imaginat que tenint constitució nova ningú'l treuria de casa seva per durlo á Filipinas. ¡Com que hi havia un parrafet que deya: «Será respectada la seguritat individual, naturalment!»

Algú altre s'imaginava que desde'l moment que uu altre articlet establia la llibertat de tot espanyol á exposar las ideas, podria publicar periódichs á trotxe y á motxe, y defensar certas teorías que avuy dia están tretas de la lley, com un xicot d'estudi.

Altres s'imaginan... ¡Qué sé jo lo que s' imaginavan!

¡Ah, tontos! ¡Aixís se fan las cocas! ¡No

hi ha més que regirse per la constitució y lligir al govern, com una víctima dels antichs mossos d'esquadra! ¡Si que la pujarian dura la pujada!

Resultat de tot, que'ls padrins demanan als pares un vot de confiansa per fer lo que'ls sembli de la criatura que acaba de neixe.

Y la criatura... vá á dida, porque aquest vot de confiansa los pares l'otorgan satisfets.

Y á la constitució succeheix la continuació del período de dictadura, tot tal com si alló del part laboriós no hagués sigut res, no hagués costat res, ni ningú se'n hagués adonat.

¡Dictadura, dictadura!...

Tanta afició á dictar, com poca afició á escriure!

Aixís va Espanya.

Lo govern no té ja carlins á qui combatre. ¿Y qué vol dir que no tinga carlins á qui combatre? Aixís podrá combatre als liberals.

Lo govern necessita la dictadura.

Jo també necessito cent mil duros, sino que no trobo cap tonto que me'ls doni.

Y mentres ell demana aixó y se l'hi concedeix ¡quina reflexió's fá al pais?

«¡Ola! ¿Dictadura tenim? Donchs que diguin que tindrem sempre dictadura, porque si are que tothom está quiet no es possible governar ab la lley á la má, ni may que siga l' hora.»

Y ¿qué respon lo govern?

«Calla, insensat: avuy hi posat l'orella á terra y he sentit rumors subterranis: aquí se'n prepara una: mira que jo tinch bonnas: mira que fulano y sutano's fan l'ullet: mira que vius sobre un volcá; mira que á l' hora mes impensada'l volcá pot estallar, y enviarte esbossinat á las estrellas: mira, en fi, que si no'm deixas fer te quedan poch moments de vida.»

¿Y qué fan los bolsistas?

S'ajupan, s'ajupan, y s'ajuehen. Davant de tant tristas noticias baixa'l paper com las brancas de un desmay: la confiansa fuig: tothom sua de angunia, y ab lo suor los titols de la deuda's quedan convertits en paper mullat...

¡Vejin si n'estém de frescos!

¡Ay valgam Déu!...

¡Y pensar que tot nos vé de haber enviat una criatura á dida.

¡Pobreta!

P. K.

Un dels nostres coloboradors mes assiduos, que tantas mostas de la seva xispa ha donat en los números de la *Campaña de Gracia*, acaba de reunir sas poesías en un tomo que ab lo titol de *Hscardots* se ven en la librería de 'n Lopez y principals.

Vegis per mostra la següent, notable per la intenció ab que está escrita:

LOS AUCELLS DE PAPER

Jo era molt nin y tenia
La costum de fer aucells
De paper, y 'm divertia
Jugant molts ratos ab ells.
De blancs, de grochs de vermells,
De verts, de blaus y morats
De negres y de daurats
Y de totas dimensions
Ne formava batallons
Igual que fossen soldats.

El dia que yo hi jugaba

Els arrengreraba á terra
Y com si 's fessin la guerra
Bolas de paper tiraba,
De soldats si 'n dstrossaba!
Quí era el valent que no queya!
Prompte destruit se veyá
L' exercit mes imponent
Y jo al veurem tant valent
Picaba de mans y reya.

Y altre cop els recullia
Y altre cop els destrossaba
y altre cop me divertia
Y de ferho no 'm cansaba.
Ay, mes tart, ves qui ho diria
Que la historia 'm fes saber
Que homes ab igual poder
Que jo, jugant á la guerra
Homes tiressin per terra
Com jo als aucells de paper!

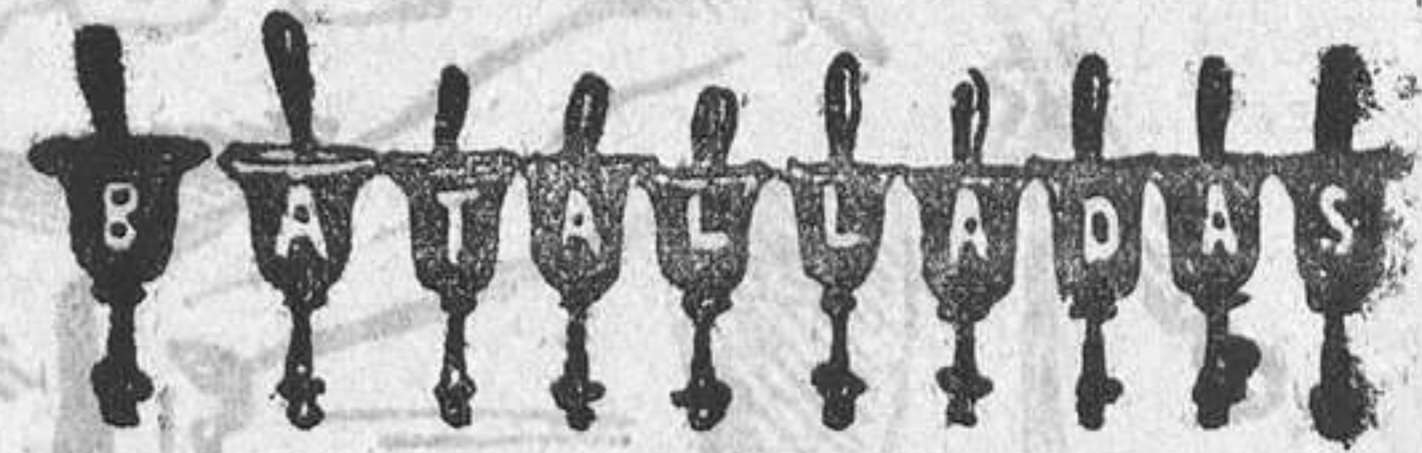
Anibal, Cessar, Neron,
Frederich, Maxim, Atila,
Constanti, Alejandro, Escila,
Carles quint, Napoleon,
Y más altres que en el mon
Portaren guerra y tropells
Digau: ¿No foren tots ells
Noys petits que 's divertian
Quan ab sas mans destruian
Tot un exercit de aucells?

Y si terrible memoria
Las hassanyas n' han deixat,
Si la pobra humanitat
Plora tanta fam de gloria,
Si escrits restan en la historia
Sos noms ab lletras de foch
No es que tinguessin de roch
El cor, aixó no pot dirse
¡Si ho feyan per divertirse,
Si ho feyan tot com á joch!

Y els guerreros qu' els seguian
Sempre matantse per ells
Eran los pobres aucells
Que per diversió tenian.
Arrengrerarlos sabian
De un modo jugant á guerra
Que encara que á molts á terra
A pluja menuda queyan
Y en tan els tirans s'en reyan
De veura els aucells per terra,

Gloria, trista vanitat
Del home fatal deliri
Que quan no 'l porta al martiri
Al porta al assassinat.
Es un joch la crueltat,
Una diversió el poder
Y en tant no deixi de ser
La guerra una cosa noble
Serán tots los fills del poble
Debils aucells de paper.

J. M.º CODOLOSA.

Digué á las Corts lo diputat senyor Leon y Castillo dirigintse al Govern:

«Habeu exercit la dictadura en presencia de las Corts, y sens cap autorisació d' aquestas: apelo á vostra memoria y á la vostra rectitut; ¿creyéu que 'ls generals Espartero, Narvaez, O'donell ó Prim s' hagneran atrevid á tant?»

En aquí lo Marqués de Sardoal respon:

«Tots ells foren mes liberals.»

Tothom vá esclafí la riatlla, porque lo que son plors per alguns, son riatllas pels altres,

Lo ministre de Foment y lo director d' Obras públicas han adoptat varias disposiciones pera que la esplotacions dels ferro-carrils se fassi ab la possible seguritat dels viatjers.

Tot aixó está molt en órdre; pero no seria mal que recordessin que primer que tot, lo just seria

indemnisar á las familias de las víctimas del des-carrilament de prop de Tárrega.

..

Lo senyor Duran y Bas vá celebrar dos confe-rencias ab lo President del Concell de ministres. ¿Y de qué debian tractar? ¿de algun districte vacant? de.....

Bá vá que tractin del que vulgan.
«Vaya, vaya, vaya!!!» Ja se me figura que aixó hu debian dir molí sovint.
¡Oh y D. Manuel Durant y Bas: d' aixó y de fregarse las mans no 'n sab poch!

Lo *Brusi* publica 'l dijous un article dedicat á n' en Cánovas.

L' hi diu lo millor orador del mon: lo millor dels ministres que hi ha hagut y que pot haverhi en lo successiu y altres cosas de aquest calibre.

Firma aquest article un tal *Mamerto*.
Es un que voldrá *mamar* del *pressupuesto*.

Si hagués rebut com l' Echegaray una felicitació del Terso pèl drama: «*En el puño de la espada*», l' hi hauria contestat:

«Senyó ximplet: si vol felicitar-me vinga á ferho personalment, y llavors per mí 'l *punyo* y per vosté la *fulla*.»

Lo diumenje passat tingué lloch en la acredita-da fonda del Orient un banquet, donat per lo senyor Aléu editor de la Historia de Catalunya, ab motiu del éxit que ha tingut la publicació de la citada obra.

Varen ser invitats á la festa l' autor de la His-toria de Catalunya Sr. Bofarull, representants de la premsa, varios poetas y altres personas distin-gidas. Al arribar als postres se pronunciaren brin-dis en obsequi del Sr. Bofarull, del editor senyor Aléu y á quants habian contribuít á donar á llum una obra que deixará agradable memoria á tots los amants de las glorias de la nostra terra.

Ja fá algun temps que varem ser invitats per visitar lo manicomi que dirigeix lo Dr. D. Joan Giné y Partagás y que porta per nom *Nueva Be-len*, situat en la falda del Tibidabo.

Causas ajenas á la nostra bona voluntat han fet que no 'n donguessem conte antes á nostres lec-tors, però com que de cosas bonas sempre es oportú parlarne, ho fem are segurs de que 'ns ho agrairán.

Varem quedar tan prendats de la *Nueva Be-len*, que no sabiam que admirar mes, si la lim-pieza estremada del establiment, ó la manera de tractar als pobres faltats de rahó, ó bé los diferents sistemas de curació: tots crresponen als últims adelantos de la ciencia en aquesta difícil especiali-tat, are anyadexin que per la situació del establiment té un punt de vista deliciós rodejat de pre-ciosos jardins, y que en una paraula, es un mani-comi de debó, y dihém aixó, porque reuneix totas las condiciones y porque 'l seu director es persona de reputació reconeguda per tothom.

Ja sabém que la importancia de lo que parlém mereix ocuparsen ab mes detenció, pero la indole del nostre periódich no 'ns ho permet y 'l princi-pal motiu de ocupar-se 'n es el de que nostres lectors no ignorin que prop de Barcelona tenen un manicomi que honra á Catalunya porque está á la altura dels millors del estranger.

¿Volen créure 'm?
Vagin al Prado Catalan ahont hi funciona una companyia acrobática y de caballs, magnífica.
Pero la joya de la casa es Mademoiselle Filome-na que montada en lo velocípedo vá mes rellis-quenta qu' en Savalls, quan l' hi corria al darrera una columna.

Continuan anantse 'n carlins á la Servia.
¡Ay pobres servios! ¡No 'ls arrende la ganancia!
Si fan com aquí, encaire no vegin un turch ja girarán l' esquena.
Perque á corre, ni un galgo 'ls atrapa.

¿No 'u saben?
Donchs comprin un bitllet dels Empedrats y mi-riñ qui 'l firma.
Lo firma 'l marqués de Ciutadilla.
Vaja, senyó Girona ¿Ni ab las economías dels fanals tè diners lo municipi per comprarli una es-tampilla?

Y continuan venint telegramas.

MENJAR DE AMOR.

Lector te vaig á probar com sense gastá un diné tothom se pot atipar per no dirte menjar bé.

Apréns un xich l' italiá y al moment no tingas pó que en comensantlo á parlá ja tens molt de *macarró*.

Y si vols menjar verdura te casas ab dona freda, y ab sols veure la figura tothom diu: ¡més quina *bleda*!

Y si á passejar te 'n vas duentla de brasset á n' ella, llavoras no 'm negarás que ja no 't falta *costella*.

Al pobre estudiant sospés per fer paperots d' estrassa als exámens sens res més ja centa ab una *carbassa*.

Si al detras de una modista, dihentli alto que no 's pot te 'n vas, sens alzar la vista veurás que 't dona un *pebrot*.

Aquell que no canta bé y que fá fé escarafalls al pobre que al davant té es un tipo que fá *galla*.

Y ananten ab dona lletja desde 'ls péus fins dalt del cap tothom te diu: «vaya un *setjet* de anar pèl mon ab un *rap*»

Si picardia que has fet al teu sabater y al sastre te captarán lo retret de pollastre.... bon *pollastre*.

Y si may has intentat fer petons á vellas mansas ja quedas ben arreglat y ab gran abundó de *pansas*.

Y s' acaba de probar com sense gastá un diné tothom se pot atipar per no dirte menjar bé.

FRARE LLECH.

Lo diputat senyor Leon y Castillo lo dia 8 del actual vá fer petar un discurs á las Corts que molts van dir que n' hi havia per llogarhi cadiras.

No falta també qui assegurava que no solsament s' hi van llogar ca-liras, sinó que será facil que tam-bé de las resultas se tingan que llogar sillons mi-nisterials.

Los lleons que hi ha á la Casa-correus diu que van massa tips: figúrinse vostés que ja ni poden empassarse las cartas que la gent hi tira.

Diu que si no compleixen millor ab la seva obli-gació, los sustituirán per dos caps de carlí dejú ab la boca oberta.

Dèu nos en quart.

Figúrinse vostés que 'l Ajuntament per fer economías, disposa qqe s' apagnin los fanals en horas que may ha sigut costum apagarlos, con-vertint aixís la ciutat de Barcelona en un d' aquestos pobles de fora que encara 's refian de la lluna.

Donchs aquet mateix Ajuntament mana fer pin-tar los fanals del Passeig de Gracia.

¿A qué adornar una cosa que tant poch ha de servir? ¿Com se compren aixó?

Molt facilment.

Figúrinse que 's tracta del Ajuntament y de *farols* y tot desseguida queda entés.

L' altre dia anava Passeig de Gracia amunt una dona que á cada déu ó dotze passos s' agenollava y donava crits de «Viva l' unitat católica!»

Passeig de Gracia amunt.
Camí de la Nueva Belen.

Y vá seguint la guerra entre 'ls turchs y 'ls servios.

¿Qui guanyará?
Ningú ho sap; pero hi ha un medi de averi-guarho.

En *Brusi* 'l tè á las sevas mans.

Si defensa als turchs guanyarán los servios.

Are si defensa als servios guanyarán los turchs.

En *Brusi* ab aquestas cosas hi tè la ma tren-cada.

En la guerra de Crimea defensava al russos, y van perdre; en la de Italia als austriachs y van perdre; en la de Fransa y Prussia als francesos y van perdre.

Y mirin, en aquí á Espanya vá defensar als carlins y van perdre també.

Si jo fos dels servios enviaria un comissionat á D. Anton, y l' hi donaria qualsevol cosa porque defensés als turchs.

Carlos VII ha felicitat al Sr. Echegaray per son drama «*En el puño de la espada*.»
Naturalment recordantse ell de lo poch que valia la seva *agué* havia de fer?

Y vels'hi aquí un héroe de sainete llegint dramas.

Diu que un Cardenal deya sentint á las Corts al senyor Lleó y Castillo:

«Aquet home no 'ns permeterá ni móure'ns.»
Jo 'n tinch un á casa dintre una gavia que may está quiet.
Vetaquí que jo 'm queixo perque 's mou massa.
De modo que fins tinch ganas de aixalarlo.

L'Imparcial ocupantse del senyor Lleó y Castillo diu:

«Si, Lleó y Castillo, conforme, es un gran orador; si fos un malenrahonador seria una calamitat pública.»

Caram home quina idea! ¡Quina forsa de lògica aixó deixa blau!

Aixó es igual com si diguessim: si així, com jo & bé un altre que no tenim cap diner tinguessim 40 ó 70 milions de duros seriam dels homes mes rics de la terra.

Lo que 's L'Imparcial després d' aixó ja devia quedar ab lo cap ben descarregat.

A la sessió borrascosa del dissapte van assistir-hi 'ls representants d' Italia, Payssos baixos, Méjich y Guatemala.

Y després que van sentir
Lo que 'n allí va passar
¡Com tots se van escriuir!
¡Com se van esgarrijar!
¡Com se podian morir!

Un diari ministerial, diu que 'l ministre de la Governació va contestar al diputat senyor Leon y Castillo ab gran mesura.

Perió primer 'l altre ab gran mesura va cantarlas al Govern.

Y vetaquí que *Entre poch y masa la mesura passa.*

En Lizarraga manará en la Servia á la legió espanyola.

Ja 'ls planyo.
Pero mes val que fassi mal á n' allá que á n' aquí.

D. Joan Mañé y Flaquer segueix defensant l'unitat catòlica.

¡Pero que 'n treu?
Renovar un cadáver y omplir la atmósfera de miasmas.

Nos sembla que al estiu aixó es perillós y s' haurian de pendre precaucions.

No siga que després de la Llagosta vinga la febra groga.

UN RASGO D' ECONOMIA. SONET.

Per las festas que 's fan are á Valencia celebrant de D. Jaume 'l centenari
l' Ajuntament d' allá, deya un diari
que al nostre dirigi correspondencia.

Pregant (si no hi tenia inconueniència)
que oferís al certámen literari
á lo menos un premi extrahordinari
per protegir las lletras y la ciencia.

L' ajuntament que 's trova ab gastos *alts*
perque hasta *fa 'ls gegants* per Barcelona
no pot donar ni un premi de dos rals.

Además que ofereix los premis tals
tot son fanals y D. Manel Girona
ja saben que está *en contra dels fanals.*

GESTUS.

CANTARELLAS.

Mes m' estimo, nena hermosa
una miradeta tèva
un somni, una caricia
que no un cop de puny al ventre.

LL. LL.

Es ta parla cant d' ausella
de las flors tens la fragancia,
son tos ulls l' astre del dia
y es que tu has sortit del alba.

LL. LL.

Fins als llims ab tu aniria
y no pots creure ben bé Antonia,
potser de aquesta manera
estariam á las foscas.

LL. LL.

Quan lo cap guarnit te miro
de flors, llassos y altras mangas,
me poso trist y murmuro;
—Trampas.... trampas.... tot son trampas.

LL. LL.

QUENTOS

A un noy qu' estava á punt d' examinarsé d' Historia, se l'hi morí un tio que 's deya D. Fernando.

Al arribar als exámens l'hi preguntá 'l catedrático:

—¿Qué vá fer D. Fernando al morir?
Y 'l noy tot sent lo plorieó, digué:
—Va fer tres badalls y deixá á la tia viuda.

Un capellá venia de Fransa y duya un Sant Cristo mou al bagul.

Al passar la frontera, 'ls de l' Aduana volian ferli pagar drets.

—Pero perqué? preguntava 'l mossen.
—Home que no ven qu' es nou, deyan los aduaners.

—Ja veurá, féu lo capellá posant l' imatge sobre la maleta. Y s' ajonellá, s doná uns quants cops al pit, besá 'l Sant Cristo y anyadí:

—Véuhen? Are ja ha servit y per lo tant ja no es nou.

EPICRAMAS

Sent á casa la Consol
qu' es una nena molt bella
vaig veure molt aprop d' ella
un gat bonich com un sol.
Preguntantme si 'l volia
l' hi digui que 'm feya pó,
y vá respondre un minyó:
—jo l' agafo cada dia.

V.

De un guitarrista afanat
tant vá prendarse 'n la Rosa
que sempre que 'l té al costat,
l' hi demana ab amistad
que l' hi toqui alguna cosa.

L. LL. C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans M. Cadenet, Fill de 'n Montes, Tossinayre y Sipari.

Las demás qu' hem rebut y que no 's mencionan no poden insertarse per defectuosas.

Ciudadá Fill de 'n Montes: de salts del caball no n' insertem; lo demás no 'ns serveix.—Gestus: Está molt bé.—Nogué que no fá nons: Hi anirá una pregunta.—Enamorat de la Estrella: Idem, la tortura.—Nitus: Insertarém un epigrama.—Un Just: No 'l podem complaure, perque no enteném lo que vol dir, ni 'u entendrian los lectores de la CAMPANA que no viuhén en aqueix poble.—Falssetaniense: N' hi há un altre del mateix nom. ¿Está enterat?—Un tros de fabricant: No perdi 'l temps copiant cosas que ja han sortit á la CAMPANA.—Ciudadana B. Bruta, R. Pícoli, Bachiller del 76, A. Pasalvioli, Un traga bolas, Joan Cirera, Bruixot de la B., Blancura, A. B. y C., Roba Prunas, I. Bort, Marqués de Cartera, Sultan destronat, Un solter, Blau Murat Vert, Somac, Deuhet de Reus, Comerciant de Mentidas y Valentí Julivert: lo que 'ns envian no 'ns serveix prou.—Ciudadá Neri: Lo qu' es aquesta vegada es fluixet: Un altre será millor.—Constants suscritors etc.: No 'ns ne podem ocupar.—Perico Matalassé: no pot imagi-

narse lo que sentim no poder complaure 'l; pero cónstili que la poesia 'ns agrada molt y que la guardarem per quan los temps permetin publicarla.—M. A. No podem ocupar se 'n, sino 'ls altres pobles demanarian lo mateix.—A.: Está molt bé, y ho insertarém.—F. Ll. y B.: A las fábulas los hi falta sal:—Dos parayguas foradats: la poesia es mal versificada y algo frivola, per xó no 's desanimi, que vosté quan vol ne sab.—Oscar Canas: No 'ns serveix y ho sentim pel treball que s' hi ha donat.

Llibres nous que 'ls recomaném y que 's poden comprar en la llibreria de 'n Lopez.

«Viaje á Dalhomey» per Dubarry: Un tomo com tots los de la Biblioteca del Plus-ultra de que forma part, plé de láminas.—4 rals.

«Manual de la madre de familia.» Si son casats comprinne un per la señora y no 'ls doldrá saber moltes cosas útils y profitosas.—4 ralets també.

«Fisiología de las pasiones» per Letourneaux. Lo nom del autor excusa tota clase de elogis, val 10 rals: es á dir val, lo doném; perque 'l libre aquest lo que val es un' india.

«Los prodigios del mundo de las plantas: Tercer tomo de la importantísima biblioteca LA CIENCIA MODERNA.

Además hi trobarán las aplaudidas novelas de D. Joseph Feliu y Codina «La dida» y «lo Rector de Vallfogona» que tant merescut éxit han obtingut y que costan també 10 rals cada una. No s' hi adormin y passin per la botiga.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN LO

NÚMERO 336.

- 1 ANAGRAMA.—Vias—Avis—Avis—Savi.
- 2 PROBLEMA ARITMÉTICH.—La distancia es de 1700 metros.
- 3 XABADA 1.ª—Ca-ram-bo-las.
- 4 Id. 2.ª—Sa-la-mun-ca.
- 5 ENDAVINALLA.—Clá-vell.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Col y flor y Llambrugas: las 1 3 4 y 5 Nitas: las 1 3 5 y Fornal, Enamorat de las Estrellas y Deuhet de Reus; Padri pastissé, las 1 3 y 4 Un nogué que no fá nous: las 1 2 y 3 Estripa-quentos: las 1 y 3 Smith: las 3 y 5 Valentí Julivert, y la 3 no mes Un comerciant de mentidas.

SINONIMIA.

De segur lector que tú
are ets *hu*:
y si ets tonto y bé talés
ja no ets *dos*:
tres en lo poble de Olesa
una promesa.
Si no acertas aixó prest
ja estás llest.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

FUGA DE CONSONANTS

i... i... i... i... i... i...
. ai... i... i... i... i...

DEUHET DE REUS.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Dins una gabia cert dia
portava jo alguns aucells
quan se m' aturan dos vells
á preguntar quans n' hi havia
Al doble de los que hi han
restinne quaranta-tres
y afeguni vintitres
dividits per los mateixos
y vos daran tots aqueixos
lo número d' ells mes tres.

M. CADENET.

XARADA

Es de gran preu la primera
la segona no val res,
y quan me falta l' *hu tres*
crido com *hu-dos-tercera*

J. A. CAPDEVILA.

ENDAVINALLA.

Jo de ma mare nasquí
sens engendració de pare
y luego que vaig mori
de mi va naixe ma mare.

MISTUS.

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Milij